

A NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

ALYSON NOËL

Feketelista

#IMÁDOTT SZÉPSÉGEK 2.

HarperCollins

 HARLEQUIN®
Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alyson Noël, 2017 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Blacklist* (HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-079-2

- *Borítóterv:* Erin Fitzsimmons
- *Kép:* Noel Alvarenga
- *A szerző fotója:* © Nancy Villere

A HarperCollins® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

„Izgalmakkal teli, botrányos és fogyasztóbarát regény, amelynek az olvasók már alig várják a folytatását. Fiatalok számára kötelező olvasmány.”

(School Library Journal)

„Ideális olvasmány azok számára, akik könnyed, ragyogó bepillantásra vágnak Los Angeles alvilágába.”

(Booklist)

„Noël csevegő stílusban, egyes szám harmadik személyben ír Layla, Tommy, Aster és Madison történetéről, ami letehetetlen olvasmánnyá teszi a könyvet...”

(Publishers Weekly)

„Noël a celebekre éhes, könnyed kikapcsolódásra vágyó tömegeket célozza meg... Aranyérmes.”

(Kirkus Reviews)

Charlie-nak és Rachelnek, az A-listás barátainak

Alyson Noël
Feketelista

HarperCollins

Senki sem lehet olyan gazdag, hogy visszavásárolhassa a múltját.
(Oscar Wilde)

Legfrissebb híreink: Egy véráztatta ruha a Night for Night promóterének letartóztatásához vezetett!

Írta: Trena Moretti

Mindössze néhány órával azután, hogy a tinibálvány Ryan Hawthorne-t kihallgatták volt barátnője, a hollywoodi A-listás sztár, Madison Brooks eltűnésének ügyében, a Los Angeles-i rendőrség névtelen tippet kapott egy véráztatta ruháról, amely a Night for Night partiszervezőjének, Aster Amirpournak a tulajdona.

Míg a rendőrség hivatalos álláspontja szerint a vérminta tesztelése folyamatban van, egy belső forrás biztosított minket arról, hogy a vizsgálatok szerint a vér az eltűnt hírességtől származik.

Forrásaink szerint a ruha azért került a rendőrséghez, mert a W Hotel egyik alkalmazottja gyanakodni kezdett.

„Csak a munkámat végeztem, amikor összevettem a vendég szennyeszsákjában talált ruhadarabok számát és fajtáját azoknak a ruhadaraboknak a listájával, amelyet a nyomtatványon feltüntetett” – mondta a neve elhallgatását kérő alkalmazott. „Ezt a feladatot mindig elvégezzük, mielőtt továbbadnánk a mosnivalót a mosodának. Nem is hinnék, hány ember képtelen megkülönböztetni egy ruhát egy kombinétól. Szóval az ellenőrzés közepén észrevettem, hogy egy fekete ruhát helytelenül blúznak tituláltak, amikor pedig jobban megnéztem az ominózus darabot, láttam, hogy nagy sötét foltok vannak rajta, ami azonnal felkeltette a gyanakvásomat. Szóltam a főnökeimnek, ők pedig intézkedtek. Ha tényleg Madison Brooks vére van azon a ruhán, akkor nem tehetünk mást, mint hogy imádkozunk azért a szegény fiatal lányért, mert tényleg nagyon sok volt a vér.”

E sorok írása közben Aster Amirpourt éppen elszállásolják a Los Angeles-i megyei börtönben. Cikkünket folyamatosan frissítjük.

EGY

GIRL AFRAID

Madison Brooks kelletlenül szakadt el az álom egyre halványodó maradványaitól, és belepislogott az őt körülvevő feketeségbe. A helyiségben néma csend honolt, a levegő pedig nehéz és áporodott volt. Az álom ígérete ellenére az ébrenlét továbbra is maga volt a pokol.

Mindig is sok mindentől félt – attól, hogy elfelejti a szövegét élő műsor közben, attól, hogy fény derül a múltja titkaira –, a sötétség azonban sosem szerepelt ezek között a dolgok között. Már kisgyermekként is tudta, hogy az ágy alatt lakó rejtélyes szörny a nyomába sem ér a nagyon is valóságos szülői szörnyeknek.

És ez most sem volt másként.

Feltápáskodott a mocskos matracról, amelyen aludt, és miközben odakúszott az acélajtóhoz, minden apró neszre, minden szagra odafigyelt, hátha valamiből rájön végre, hogy ki rabolta el, hová vitték, és miért. Már több mint harminc napot töltött fogságban, és még mindig nem került közelebb a megoldáshoz, mint aznap este, amikor elragadták. Számtalanszor végigpörgette magában a történeteket, újra és újra felidézte az egymás után következő pillanatokat, hátha beugrik valamilyen apró részlet, amely segít fényt deríteni a rejtélyre, de sajnos nem jutott előrébb.

Szakított Ryannel, Tommy megmentette, aztán néhány sör (és egy-két emlékezetes csók) után kapott egy üzenetet Paultól, hogy találkozzon vele a Night for Nightban, ő pedig kérdés nélkül odarohant. Már abban a pillanatban tudnia kellett volna, hogy valami nem stimmel, amikor megérkezett a bezárt és üres bárba. Paul profi volt. És pontos. Ha tényleg találkozni akart volna vele, akkor már ott lett volna. Egyenesen belesétált a csapdába, de hát utólag mindig könnyebb okosnak lenni. Ez is egy újabb eleme volt annak a hosszú listának, amellyel csak akkor volt hajlandó foglalkozni, amikor már nem volt más teendője, mint hogy elmélkedjen, és szemrehányást tegyen magának.

Hogy lehetett ennyire naiv?

Miért várakozott a teraszon a múlton merengve, amelyet annyira el akart temetni, ahelyett, hogy hallgatott volna az ösztöneire, és elmenekült volna?

Az utolsó dolgok, amelyekre emlékezett, a háta mögül érzett gyenge huzat volt, illetve egy illat, amelyet eddig még nem tudott hová tenni; aztán egy kéz befogta a száját, és minden elmosódott.

Most pedig, hetekkel később, még mindig ugyanabban az ablaktalan cellában senyvedett, amelyben mindössze egy mosdó, egy vécé és egy földre vetett matrac volt, és amelybe fűszerezetlen, csomós ételeket adtak be neki naponta háromszor.

A fogva tartójának színét sem látta.

És azt sem tudta, hogy miért rabolták el.

Már csak a gyémántberakásos Piaget órája, a Ryantól kapott karika fülbevalója, a lábán lévő Gucci magas sarkú és a most takarónak használt kasmírsál emlékeztették a korábbi hollywoodi sztár státuszára.

Ha a pénzre hajtottak volna, akkor már rég elvették volna tőle a luxuscikkeit. Szinte kegyetlenségnek tűnt, hogy nála hagyták őket. Emlékeztetni akarták arra, ki is volt egykor, és meg akarták mutatni neki, hogy milyen könnyedén megfoszthatják mindentől.

A lány elnyúlt a hideg cementpadlón, és szokás szerint azon gondolkodott, hogy vajon mi történhet a betontéglás falakon kívül. Már biztosan az egész világ hallott az eltűnéséről, és valószínűleg egy egész akciócsoport dolgozik az ügyön. De akkor vajon miért tart nekik ilyen sokáig, hogy megtalálják? És ami még fontosabb, Paul vajon miért nem vezette el őket hozzá, amikor ő ragaszkodott ahhoz, hogy egy mikrochip nyomkövetőt ültessenek a bőrén lévő égési sebhely alá, pontosan egy ilyen eshetőségre készülve?

Ebben a pillanatban a lámpa menetrendszerűen fölkapcsolódott, a pislákoló és zümmögő égő pedig éles, zöld fénybe borította a helyiséget. Amikor a rés kinyílt, Madison közvetlenül mellé guggolt, kinyitotta a száját, és hasa legmélyéből ordítani kezdett.

Azonban a többi alkalomhoz hasonlóan a csomós ennivalót tartalmazó tálca becsúszott, a nyílás bezárult, Madison segélykiáltására pedig ügyet sem vetett senki.

A lány félrerúgta az ételt, és körülnézett az aprócska helyiségben, hátha elkerülte a figyelmét valami, amit esetleg védekező eszközként használhat. Paul megtanította neki, hogyan lásson tovább a dolgok hétköznapiságánál. *Szinte mindennek több funkciója van*, mondta a férfi. Általában még a leghétköznapibb tárgyat is lehet fegyverként használni. De még ha képes lenne is fegyvert faragni a magas sarkújából, nem volt ellenfele – nem volt senki, akivel megküzdehetett volna. Be volt zárva ezek közé a betontéglás falak közé.

Madison frusztrált sóhajjal figyelmét a nyolc éves önmaga felé fordította, akinek a képe a szemben lévő falon jelent meg előtte. Az újra és újra megjelenő képet egy tükördarab törte meg, amely világosan megmutatta a lány jelenlegi nyomorúságos állapotát. A fotón a haja kócos volt, a lába koszos, a kezében egy régi babát tartott, ibolyakék szeme pedig mély pillantással meredt a kamerába.

Ezt a képet küldte el valaki Paulnak fenyegetésképpen.

Erről a képről állította azt Paul, hogy már rég elégette a lány múltjának többi darabkájával együtt.

A fotó elkészülte óta eltelt tíz év alatt olyan hatalmas utat tett meg, olyan magasra jutott, és mindezt csak azért, hogy utána megint forduljon a szerencséje, és ugyanolyan kiszolgáltatott, kétségbeesett és mocskos legyen, mint gyerekkorában volt.

Minden, amit Paul mondott, hazugság volt. A múltját soha nem törölték ki. Végig jelen volt, és türelmesen várta a megfelelő pillanatot, hogy emlékeztesse őt azokra a bűnökre, amelyeket a fölfelé vezető út során elkövetett.

Valaki összekötötte a pontokat a reménytelen helyzetű gyermek és a diadalmas sztár között, akivé vált.

Valaki feltárta az útja sötétebbik felét – a hazugságokat, amelyeket állított, az embereket, akiket átvert –, és most megfizetteti vele mindennek az árát.

Nem akarta elhinni, hogy Paul áll a dolog mögött – a férfi már túl régóta védelmezte ahhoz, hogy most forduljon ellene –, de nem zárhatta ki azt a lehetőséget sem, hogy valaki esetleg eljuthatott hozzá. Így, vagy úgy, de rá már nem számíthatott, hogy megtalálja.

A lány elgondolkodva futtatta végig az ujjait a kezét és a csuklóját borító új sebhelyeken. A korábbi szökési kísérlete egy törött kisujjat, egy csúnyán megrándított csuklót és három letört körmöt eredményezett. Ösztönösen cselekedett, és hagyta, hogy a félelem vezesse, ami olyan hiba volt, amelyet nem állt szándékában még egyszer elkövetni. A következő próbálkozásának sikerrel kell végződnie, a kudarc szóba sem jöhetett.

Továbbra is mozdulatlanul meredt a falra, és miközben valamilyen terven gondolkodott, a múltbéli és a jelenlegi énjének képei lassan összemosódtak. Végül meghozták az aznapi utolsó ételadagot is, aztán a cella ismét sötétségbe borult.

KETTŐ

HEART-SHAPED BOX

IMÁDOTT SZÉPSÉGEK

Hahó, amíg a bűnössége be nem bizonyosodik, addig ártatlan!

Írta: Layla Harrison

Figyelmeztetés: Ha azért jöttetek erre a blogra, hogy a megszokott celeb-kritikáimon élvezkedjete, akkor talán jobban teszitek, ha még időben továbbálltok, és a Perez Hiltonra, a Popsugarra, vagy a többi olyan oldalra tartogatjátok a klikkjeiteket és a kommentjeiteket, amelyekre a napi hollywoodi pletykaadagért jártok, miután engem elolvastatok.

Meg se próbáljatok úgy tenni, mintha nem járnátok máshová.
Tudom, hogy összevissza kattintgattok.

Általában boldog vagyok, ha elszórakoztatlak benneteket a sziporkáimmal mindarról a hollywoodi mocsokról, amelyre annyira ki vagytok éhezve, ma azonban attól tartok, képtelen vagyok nem akarok ilyet játszani.

Aki nem barlangban él, az bizonyára már tudja, hogy Aster Amirpourt letartóztatták Madison Brooks meggyilkolásának vádjával. Egy megbízható forrás szerint a Bravado csatorna még a *Real Housewives of Hades* aktuális epizódját is megszakította, hogy beszámoljon a történekről, és azt hiszem, mind egyetérthetünk abban, ha az emberek hajlandóak voltak lemondani mindenki kedvenc nagymellű, vasvillát lóbáló szőkeségeinek kalandjairól, akkor igazán komoly dologról lehet szó.

Tényleg komoly dologról van szó, és én ott voltam, amikor történt. Elborzadva néztem végig, hogy egy ártatlan embert megbilincseltek és egy rakás paparazzo orra előtt betuszkoltak egy rendőrautóba.

Ha még nem voltatoktanúi annak, hogy valakit egy olyan szörnyűséges bűncselekménnyel vádolnak, amelyről *tudjátok, hogy nem követte el*, akkor valószínűleg nem tudjátok átérezni, min megyek most keresztül. A helyzet az, hogy *Aster Amirpour minden kétséget kizáróan ártatlan*, így aztán nem a szokásos stílusomban fogok írni a letartóztatásáról.

Továbbra is szívesen jelentek nektek Hollywood romlott világának eseményeiről, de nem akarom, és nem is fogom arra használni ezt a blogot, hogy a sárba tiporjak egy ártatlan embert, vagy olyan történetet terjesszek, amely egész egyszerűen nem igaz.

Mivel az ember ilyen időkben hajlamos megfélekezni róla, hadd emlékeztesselek titeket arra, hogy a jogrendszerünk az ártatlanság vélelmén alapul, ez pedig azt jelenti, hogy *a bizonyítás kötelezettsége a vádlót terheli*.

Nyugodtan nézzetek utána:

<http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/presumption+of+innocence>

546 komment:

Anonymous

Jó nagy idióta vagy.

MadisonFan101

A barátnőd egy gyilkos és mindketten pokolra juttok.

RyMadLives

Aster Amirpour egy gyilkos ribanc, rajtad kívül ezt mindenki tudja.

StarLovR

A blogod ugyanolyan ronda, unalmas és primitív, mint te vagy.

CrzYLuVZomby38

Kinek nem inge, ne vegye magára! De mind tudjuk, hogy rajta volt, szóval...

AsterMustDie

Remélem, te is ugyanúgy meghalsz, mint Madison.

Layla Harrison az asztalánál ült, és miközben elgondolkodva szürcsölgette a kávéját, a számítógépe képernyőjén díszelgő kommenteket olvasgatta. Pedig dolgoznia kellett volna. Azon kellett volna munkálkodnia, hogy Ira új, Unrivaled nevű tequilájának bemutató partija az évad leghájpoltabb partija legyen, ehelyett munkaidőben (ráadásul a cég gépén) olvasgatta a kommenteket, amelyeket egy rakás, a média által manipulált idióta hagyott a blogján.

– Ártatlan vagy bűnös?

Amikor Layla fölnezzett, azon kapta a néhány asztallal arrébb ülő fickót, Emersont, hogy szabályosan a nyakába liheg.

A lány egyetlen klikkel a tálcára tette a blogot azzal a képpel egyetemben, amelyen a sápadt és rémült Aster volt látható, amint beültetik a rendőrautóba. A kép fölött a következő főcím virított: *A partipromóter Aster Amirpourt letartóztatják Madison Brooks meggyilkolásáért!*

Nem mintha újdonságot jelentett volna neki a kép, hiszen egy héttel korábban ott állt Tommy Phillips mellett, amikor a szörnyű jelenet lejátszódott.

– Ezer százalék, hogy *nem* bűnös – csattant fel Layla. Emerson számára az ügy semmivel sem jelentett többet egy másik Unrivaled alkalmazotról szóló, izgalmas folyosói pletykánál. Őt nem érintette olyan személyesen a dolog, mint Laylát, akinek nem tetszett, hogy a pasas ezzel próbálja megtörni a jeget, és ezt kész volt a tudtára is adni.

– Nem mintha számítana. – Emerson tágra nyílt, topáz színű szemének tekintete a lányra szegeződött, sűrű szempillája és tökéletes vonalúra igazított szemöldöke pedig csak még tovább fokozták a hatást. Laylának ez volt az első munkanapja, de már másodszor találta szembe magát ezzel a leereszkedő arckifejezéssel. Még szerencse, hogy a hét közepén kezdett dolgozni, így már csak két nap volt vissza hétvégéig.

Az első eset akkor történt, amikor a társalgóból visszafelé jövet eltévedt a munkaállandóságok labirintusában. Emerson szemforgatva, egy jól hallható sóhaj kíséretében vezette vissza a helyéhez, aminek köszönhetően Layla a következő fél órát néma füstölgéssel töltötte. Honnan kellett volna tudnia, hogy melyik az övé, amikor mind egyformák? Amikor a klubjai berendezéséről volt szó, Ira Redman nem törődött a költségekkel, így a lány egy eszpresszó bárral, kosárpályával, jogastúdióval vagy meditációs helyiséggel felszerelt, modern munkahelyre számított, az Unrivaled Nightlife irodája azonban, amely gyakorlatilag egy szürkésbézs színűre festett, szürkésbézs munkaállomásokkal telezsúfolt helyiségből állt, olyan kiábrándítóan különbözött az elképzeléseitől, hogy amikor először belépett, azt hitte, hogy egy könyvelőcégnél jár.

A nap hátralévő részét online töltötte, hogy Madison Brooks kicsit több mint egy hónappal korábbi eltűnéséről, valamint a Los Angeles-i rendőrség Aster ellen felhozott bizonyítékairól olvasson, és erre pont Emersonnak kellett lógáson kapnia.

– Az ilyen ügyek mindig az érzékelésen múlnak. – Emerson még mindig túl közel állt a lányhoz, és bár már semmi látnivaló nem volt a képernyőn, még mindig a válla fölé hajolt. – Az érzékelés

pedig *mindig* eredményeket hoz.

Layla végigfuttatta a tekintetét Emerson finom arcvonásain – magas arccsont, szögletes állkapocs, szépen formált áll, egyenletes, sötét bőr –, és elakadt a lélegzete. A kivételes szépség gyakran volt rá ilyen hatással – ahogy a bénító félelem is, hogy mindjárt az első napján kirúghatják. Csak remélhette, hogy Emerson nem számol be Irának az ő eddigi, nem túl fényes teljesítményéről.

– De gondolom, ezzel nem mondok neked újat – folytatta a férfi. – Elvégre az egész részlegünk ezzel foglalkozik, nem? Úgy manipuláljuk az emberek érzékelését, hogy azt higgyék, egyedül Ira klubjaiban érdemes mutatkozniuk, és egyedül Ira tequiláját érdemes inniuk.

Layla az egyik platinaszőke hajtincsét morzsolgatta, közben idegesen fészkelődött a székén. Már nagyon a terhére volt Emerson jelenléte, de el kellett ismernie, hogy volt igazság a férfi szavaiban.

– Na, mindegy – folytatta Emerson könnyed hangon, amelyet Layla egy cseppet sem talált bizalomgerjesztőnek. Biztos volt benne, hogy a férfi pikkel rá. – Gondolom, ez neked jött, mivel a te neved áll rajta. – Emerson egy szögletes csomagot tett le a lány asztalára.

Layla a csomagra meredt, amely kívülről ártalmatlannak tűnt ugyan, mégis balsejtelmet keltett a lányban. Először is nem volt rajta feladó, másodszer pedig ez volt Layla első napja az új munkahelyén, és nem várt csomagot.

– A székemen találtam, amikor visszajöttem az ebédszünetről. Nyilván rossz helyre tették.

Layla ujjai bizonytalanul matattak a csomagon, de addig nem akarta kinyitni, amíg Emerson vissza nem ment a helyére.

– Oké, köszi – mondta olyan elutasító hangon, ahogyan csak tudta, aztán megvárta, hogy a férfi eltűnjön a látóteréből.

A csomag kemény volt, de nem különösebben nehéz, amikor pedig a lány finoman megrázta, érezte, hogy valami nagy dolog mozog benne. Ez alapján sajnos nem sikerült rájönnie, hogy mit kaphatott.

Abban a reményben, hogy a postázóban nyilván kiszűrik az esetleges levélbombákat, Layla elővett egy ollót a fiókjából, kibontotta a csomagot, majd zavartan meredt a benne talált szív alakú, vörös szaténdobozkára, és az azt kísérő, kisméretű borítékra.

Ilyen dobozokat Valentin-napkor szokás kapni, nem egy ilyen perzselően forró augusztusi délutánon, és mivel mióta Mateo dobta, gyakorlatilag nem létezett számottevő szerelmi élete, a lánynak fogalma nem volt, hogy ki küldhette.

Az apja nem volt híve az efféle nagy gesztusoknak. Ira – nos, Ira a főnöke volt, ami bizarrul helytelenné, és *teljességgel* kizárta, hogy ő legyen a feladó. Ami pedig Tommyt illeti... nos, ezt a lehetőséget Layla nem merte számba venni.

A boríték elejére csak a lány nevét írták fel meglehetősen cirkalmas betűkkel, és mivel ez nem segített annak kiderítésében, hogy ki lehet a feladó, Layla megfordította a borítékot, felbontotta, és kivette belőle a képeslapot, amelyen egy rajzolt macska vigyorgott hurokkal a nyakában.

A lány a lapra meredt, amely irtózatossá tette, és hátborzongató. Fogalma sem volt róla, hogy mit akart jelenteni, de egy dologban biztos volt: nem a Hallmark polcról vették le.

Remegő ujjakkal nyitotta ki a képeslapot, amelybe kacifántos betűkkel a következő üzenetet írták:

Helló Valentinom!

Hogy kiséged a börtönből a barátod

A blogod csínyán hazavágsz

Szerintem nagy kár

De mindketten tudjuk, hogy a te hibád

*Ha nyomokra vágysz
Higgy nekem, ez nem csúfolódás
A dobozban meglepetés áll
Hiszen a szemed felnyitásra vár
Csak annyit kérek
Hogy posztold ki szépen
Remélem, bekapod a csalit
És nem váratsz sokáig
Ha ez elbizonytalanít
Emlékezz, a közmondás mit tanít:
Aki kíváncsi, hamar megöregszik – de a kielégültség fiatalít!
Xoxo
A titkos hódoló*

Layla félretette a képeslapot, és a doboz után nyúlt, ám amikor kinyitotta, legnagyobb bosszúságára egy halom rózsaszín konfetti és csillámpor szóródott szét körülötte. Hevesen dobogó szívvel bontotta fel a doboz aljában talált sárga borítékot, és kihúzott belőle egy gondosan háromfelé hajtott papírlapot.

A lap sárgás színű és kopott volt, a szélei egy kissé bepöndörödtek, a meglehetősen drámai és kissé dilis hangvételű írást pedig ékezetként használt kövér szívecskék, gondosan megrajzolt csillagok és a margók mellett futó, virágzó indák tarkították.

Layla olvasni kezdett, aztán amikor a szöveg végére ért, előlről kezdte az egészet. A harmadik olvasás végére több kérdése volt, mint amennyire választ kapott. *Ki az ördög írta ezt, és miért küldték el neki?*

Amikor összehajtogatta a lapot, hogy visszategye a borítékba, abból kicsusszant egy kép, amelyet eddig nem vett észre, és lapjával fölfelé az asztalra esett.

A fotón látható lány nagyon fiatal volt, hét- vagy nyolcéves lehetett, de tíznél semmiképp sem volt több. Hosszú haja sötét és kócos volt, a lába vékony, csupasz lábfeje pedig koszos. Gyűrött és pecsétes ruhát viselt, amely legalább egy számmal kisebb volt a kelleténél, a kezében tartott félszemű, félkarú baba arcán pedig furcsa, gonosz mosoly ült.

Laylát azonban a kislány tekintete ragadta meg a legjobban, amely olyan intenzív, olyan lebilincselő és olyan zavarba ejtően ismerős volt, hogy alig bírta levenni róla a szemét.

Kapkodó mozdulatokkal a táskájába dobta a csomagot, felpattant az asztaltól, és a kijárat felé indult. A tarkóján érezte Emerson égető tekintetét, miközben a válla és a füle közé szorította a mobilját, és halkán beleszólt:

– Találkoznunk kell. Azt hiszem, megvan az első nyom.

HÁROM

THIS SUMMER'S GONNA HURT LIKE A MOTHERF****R

Aster Amirpour becsoszogott a helyiségbe, és leült a számára fenntartott székre – arra, amelyik a padlóhoz volt csavarozva. Noha nagyon utálta, hogy be van zárva egy cellába, újabban rettegett attól, hogy ki kell jönnie onnan, és ezt a szüleinek köszönhette. Tudta, hogy jót akarnak, de az ő és az ügyvédek látogatásai után a lány mindig sokkal rosszabbul és sokkal reményvesztettebbnek érezte magát abban a bolondokházában, amellyé az élete vált.

Furcsa volt belegondolni, hogy alig néhány hónappal korábban még abban a hitben ballagott el a középiskolából, hogy fényes jövő áll előtte, aztán letartóztatták egy A-listás sztár meggyilkolásáért.

Egész életében arról álmodozott, hogy egyszer híres lesz – minden magazin címlapjáról az ő arca fog visszanézni, és mindenki róla beszél majd. Soha nem gondolta, hogy a lehető legrosszabb, legfelfoghatatlanabb módon fognak valóra válni az álmái.

Alig egy hete volt bezárva, és már most borzasztóan hiányzott neki minden, ami az előző életéhez tartozott. A kisöccse, Javen annyira hiányzott, hogy az már szinte fáj. Hiányzott a forró kaliforniai nap, és hiányoztak a barátaival a strandra tett spontán kiruccanások. Hiányoztak a bevásárlókörutak a Barneysban, a designer táska- és cipőgyűjteménye, ahogy a manikűrösnél, a pedikűrösnél és a fodrásznál heti rendszerességgel tett látogatások is. Az undorító, szénhidrátban gazdag börtönkoszt után pedig, amelyet kénytelen volt leküzdeni valahogy, még a zöldturmix is hiányzott. A mindennapi életének gyakorlatilag minden olyan részlete, amelyet azelőtt természetesnek tartott, most olyan hevesen hiányzott neki, ahogyan másoknak a szeretteik vagy a házi kedvenceik szoktak. Megesküdött magának, hogy ha egyszer kikerül innen, sokkal hálásabb lesz azért a luxusért, amely megadatott neki.

Most, a rácsok mögött, narancssárga kezeslábasba bújva azonban nem volt miért hálásnak lennie. A szülei nem engedték, hogy Javen bejöjjön meglátogatni, azt mondták, nem akarják, hogy Aster még az eddiginél is jobban traumatizálja őt. Amikor már azt hitte, ennél nincs lejjebb, a szülei megjegyzése rádöbentette, hogy a pokolnak további, eddig felfedezetlen bugyrai várnak rá.

És ott voltak a bilincsek a csuklóján és a bokáján. A börtönőrök ragaszkodtak hozzájuk, pedig nemcsak hogy nagyon megalázóak, de teljességgel szükségtelenek is voltak. Aster nem volt erőszakos, és senkire sem jelentett veszélyt, de erről sajnos nem tudta meggyőzni az őrzőit.

Aligha az ő hibája volt, hogy mindössze néhány perccel az után, hogy bezárták a túlsúfolt fogdába, belerángatták egy csetepatéba. Az egyik pillanatban még a cella közepén lévő, mocskos vécét méregette, miközben azon tűnődött, hogy vajon mennyi ideig bírja ki, mielőtt kénytelen lesz ráfanyalodni, a következőben pedig valami örült csaj két ököllel esett neki, úgyhogy nem volt más választása, mint hogy használja a kickboxedzéseken tanultakat. Hiába cselekedett önvédelemből, ez senkit nem érdekelt.

Az incidens végül egy monoklit, egy felrepedt ajkat, a börtönőrök bizalmatlanságát és egy saját cellát eredményezett, amelyet ugyan büntetésnek szántak, mégis inkább jutalomnak tűnt.

A lány a széke szélére csúszva várta az ügyvédjét, és abban reménykedett, hogy végre leteszik az óvadékot. A szülei már napokkal ezelőtt elintézhették volna a dolgot, de ők meg akarták leckéztetni Astert. Mintha egy gyilkossági vád nem lenne elég leckének.

Mégis, akármilyen kétségbeesetten szeretett volna kijutni innen – akármennyire utálta a kosztot, a mocskos matracot, a magány hiányát, az undorító szagokat, az ocsmány narancssárga

kezeslábast, amelyet viselnie kellett, és úgy általában minden egyebet –, azzal, hogy hazamenne, és a szüleivel élne, egyik börtönt a másikra cserélné. Persze a körülmények otthon összehasonlíthatatlanul fényűzőbbek, de a szabályok semmivel sem voltak kevésbé szigorúak. Pillanatnyilag azonban ez tűnt az egyetlen lehetőségnek.

Amikor kinyílt a háta mögött az ajtó, Aster lehunyta a szemét, hogy kiélvezze ezt a néhány pillanatot, mielőtt az anyja makulátlanul fésült hajára és nagy szakértelemmel kifestett arcára emelné a tekintetét, amelyek csak még jobban kihangsúlyozták az asszony szemrehányó pillantásait. Nehéz volt az anyjára néznie, az apjára azonban még nehezebb. A férfi alig tudta rávenni magát, hogy a lányára emelje a tekintetét, ha azonban mégis rászánta magát, Aster azt kívánta, bár ne tette volna. Annyira mélységes volt a gyásza, hogy a lány úgy érezte, csak úgy árad belőle, mint a kocsikból a kipufogógáz. Amióta az eszébe jutott, Aster apuci piciny lány volt, de most, hogy elkövette az elképzelhetetlent, most, hogy csalódást okozott a férfinak és szégyent hozott a családra, biztos volt benne, hogy már soha nem nyerheti vissza az apja jóindulatát.

Gyerekes dolog volt, hogy nem nézett oda. Kicsi korában is ezt csinálta, amikor olyasmivel talált szembe magát, amivel nem akart foglalkozni. Persze a módszer sosem működött, de ez nem tartotta vissza attól, hogy mégis megpróbálja. Talán ezúttal sikerül. Talán felébred ebből a rémálomból, és abban a pillanatban találja magát, amikor az ügynöke felhívta Ira Redman versenyének hírével. Ezúttal azonban körültekintőbb lesz. Visszautasítja az ajánlatot, és azzal tölti a nyár hátralévő részét, amivel minden normális tizennyolc éves – vásárolgat, napozik, helyes pasikkal flörtöl, és várja, hogy megkezdődjön az első szemeszter a főiskolán.

– Aster. Aster... jól vagy?

A hang ismerős volt, de nem az, amelyre számított. A lány kinyitotta a szemét, és Ira Redmannel talált szembe magát. A férfi ropogós pamutinget viselt, amelynek felhajtotta az ujjait, így jól látszott a sportos Breguet órája. A mellette ülő ügyvéddel Aster akkor találkozott, amikor először hallgatták ki, és még fogalma sem volt, hogy mekkora bajban van.

– Nem tudom, tisztában van-e vele, de még mindig képviselem önt. – Az ügyvéd Asterre szegezte a tekintetét.

Aster bólintott, közben pedig a kezeslábast piszkálgatta, amely előnytelenül sápasztotta, így majdnem olyan halottnak nézett ki, mint amilyennek érezte magát. Furcsa volt, hogy ez a két hatalommal bíró férfi itt ül előtte. Egészen másra számított, úgyhogy beletelt némi időbe, mire megemésztette a dolgot.

– Jöttem volna korábban is, de elfelejtettél felvenni minket a listára. – Ira szúrós pillantást vetett a lányra. Mindketten tudták, hogy nem pusztán feledékenységéről volt szó.

Aster egyik férfiről a másikra nézett. Nagyjából egykorúak lehettek, de nyilvánvaló volt, hogy Ira kezében van az irányítás. A Los Angeleshez hasonló helyeken a méretre szabott öltöny és a selyem nyakkendő azoknak az egyenruhájuk volt, akik alá voltak rendelve valakinek. Ira sötét designer farmerja és kitűrt inge arra utalt, hogy neki senki nem parancsol.

– Segíteni akarunk neked. Már ha hagyod.

Aster a férfi válla felett a faközöld falra meredt, amelynek színe az elméjében örökre összeolvadt a szenvedéssel, a kétségbeeséssel és az elvesztett reménnyel. A kezét ökölbe szorította az ölében, és azon tűnődött, hogy vajon melyik a rosszabb: ha a szüleinek tartozik, vagy ha Ira Redmannek. Égető szüksége volt segítségre, a szülei viszont úgy képzelték a dolgot, hogy az egyik börtönből a másikba zárják, és házi őrizetben tartják. Nem mintha lett volna hová mennie a családi villán kívül, hiszen jelenleg ő volt a legutáltabb személy Los Angelesben. Számára a legbiztonságosabb hely a család kerítésével körülvett, Beverly Hills-i háza lett volna, ahol senki nem tudja elérni.

Aster azonban nem volt hajlandó biztonsági játékot játszani. Nem volt hajlandó elismerni, hogy elrontotta az életét, és hogy a szülei szigorú útmutatására van szüksége ahhoz, hogy némileg rendbe hozza. Makacsul ellenállt annak, hogy alávesse magát az akaratuknak, a legfőbb célja azonban az volt, hogy mindenáron megvédje őket ettől az örülettől, és a lehető legkevésbé engedje befolyni őket az ügybe. Ha elfogadná Ira segítségét, akkor ezt el is tudná érni.

Olyan sok ostoba hibát követett el – a legostobább mind közül az volt, hogy bedőlt Ryan

Hawthorne-nak. Engedte, hogy az egója eluralkodjon rajta, és elhitte, amikor Ryan azt mondta, hogy törődik vele, és mindig számíthat rá. Az egész egy nagy hazugság volt.

Mit is mondott Ira? *Sose bízz meg egy színészen, Aster. Mindig játszanak; sosem kapcsolnak ki.* A lány csak most jött rá, mekkora igazság rejlik ezekben a szavakban.

Csak annyit tudott, hogy nem ártott Madison Brooksnek. Száz százalékig biztos volt abban, hogy semmilyen bűnt nem követett el – a bizonyítékok ellenére, amelyeket Kalifornia állam felvonultatott ellene.

– Készen állunk, hogy letegyük érted az óvadékot.

Aster a két férfit emelte a tekintetét. A szempillái nedvesen ragadtak össze, pedig nem is volt tudatában annak, hogy sírt. Mostanában gyakran sírt.

– És mit kér cserébe?

Ira jelentőségteljes pillantást váltott az ügyvéddel, aztán megint Asterre összpontosította a figyelmét.

– Semmit.

– Ugye, tudja, hogy sosem tudom visszafizetni ezt az összeget? – A lány fintorogva nézte töredezett körmeit és kiszáradt körömágyát. A haja csapzott és mocskos volt, a bőre pattanásos, és valószínűleg a szemöldöke is összenőtt már, de túlságosan levert volt ahhoz, hogy mindez érdekelje. Elvégre eszébe sem volt szelfiket posztolni a cellájából.

– El akarsz szökni az országból?

Aster elhúzta a száját.

– Hová mehetnék?

Ira vállat vont.

– Akkor úgy tűnik, egyikünknek sincs miért aggódnia.

– És ha leteszi az óvadékot... akkor mi lesz?

– Akkor visszatérsz a megszokott életedbe. A W-beli lakosztályod vár rád.

A lány még lejjebb csúszott a kemény műanyag széken. Nagyon kínosan érintette, hogy a férfi folyton csak ad neki. Ennek véget kell vetnie. Meg kell állnia a saját lábán. Most azonban annyira mélyre süllyedt, és annyira szüksége volt egy megmentőre, hogy azt sem tudta, mihez fogjon.

– És miből éljek? – mormolta Aster. – Hogyan tartsam el magam? Ki lenne elég bolond ahhoz, hogy munkát adjon nekem?

Ira felnevetett. Hátravetette a fejét, és úgy hahotázott, mintha a lány valami vicceset mondott volna. Amikor végül lecsillapodott, Asterre nézett, és azt mondta:

– Nevezhetsz bolondnak, de úgy rémlik, mintha állást ajánlottam volna neked, és az is rémlik, hogy elfogadtad.

– Igen, aztán öt másodperccel később megbilincseltek, és felolvasták a jogaimat. – Aster megrázta a fejét, és kerülte a férfi tekintetét. – Már nem lehetek a hasznára.

– Épp ellenkezőleg – vágta rá Ira. – Ez Hollywood, Aster, nem a republikánus elnökjelölő gyűlés. Az éjszakai klubok világában a botrány valuta. De még ha úgy döntenél is, hogy már nem érdekel az ajánlatom, akkor is ott van a nyereséged.

A lány azon tűnődött, hogy vajon látszik-e rajta, mennyire meglepődött. Az utolsó emléke a nyereségről az a pillanat volt, amikor Ira kikapta az ujjai közül a csekket, és a saját zsebébe csúsztatta. *Majd én megőrzöm*, mondta akkor a férfi, az arckifejezése alapján azonban Aster meg volt róla győződve, hogy sosem látja viszont a pénzt. Néhány másodperccel később betuszkolták egy rendőrautó hátsó ülésére, neki pedig egészen mostanáig eszébe sem jutott az a csekk. Ennyire félreismerte volna Irát?

– Tisztességes versenyben nyerted, a tiéd. Betettem egy számlára a nevedre.

– Tartsa meg – legyintett Aster. Lehet, hogy kétségbe van esve, de ez így helyes. – Használja fel az ügyvédi költségekre és az óvadéokra. – A lány a vele szemben ülő ügyvédre pillantott, és gyors fejszámolást végzett. A csekkben ugyan jó sok nulla állt, de egy jó ügyvédi csapat még azelőtt felélné az összeget, hogy eljutnának a tárgyalásig.

Aster lehajtotta a fejét, és beletúrt a hajába. Tett egy lépést előre, de megint ott találta magát,

ahonnan elindult. Nem volt hol laknia, és nem tudta, miből tarthatná el magát. Mindössze egy érettségit tudott felmutatni, nem rendelkezett különleges képességekkel, a nyilvánosságra került rendőrségi fotója pedig gondoskodott arról, hogy senki ne alkalmazza. A hőn áhított függetlenségnek olyan ára volt, amelyet nem engedhetett meg magának.

– Az állásajánlatot is komolyan gondolom – mondta Ira, mintha olvasni tudott volna a gondolataiban.

– Az egy promóteri állás volt. Mégis hogy vonzanám be az embereket? Egy társasági pária vagyok!

Irának a szeme se rebbent.

– Ha meg akarod változtatni a közvéleményt, akkor a nyilvánosság elé kell lépned, és meg kell mutatnod, hogy nincs rejtegetnivalód. Nem tennék neked ilyen ajánlatot, ha nem hinnék a képességeidben. Emlékszel, mit ígértem a verseny kezdetekor?

Aster a férfira nézett, miközben zsongott a feje mindattól, amit Ira kimondott, és attól is, amit nem.

– Olyan tapasztalatokat ígértem, amelyeket az iskolában nem lehet megszerezni, és úgy gondolom, be is tartottam ezt az ígéretet, nem?

Asternek megint potyogni kezdtek a könnyei, ezúttal azonban semmit nem tett, hogy megállítsa az áradatot. Ira már másodszor segít neki oly módon, ahogyan a szülei nem hajlandóak. Ennél is többet jelentett azonban, hogy a szüleivel ellentétben Ira nem ítélte el őt, nem keltette benne azt az érzést, hogy kicsi és jelentéktelen, hanem rendíthetetlenül hitt a képességeiben, és arra biztatta, hogy ő is rendíthetetlenül higgyen önmagában.

A lány kíváncsi volt rá, hogy vajon miért teszi – hogy egyáltalán miért foglalkozik vele. Soha nem kért semmit viszonzásként azon kívül, hogy Aster végezze jól a munkáját. De mivel olyan ember volt, akinek mindig van valami hátsó szándéka, a lánynak még ki kellett derítenie, hogy vele kapcsolatban mi ez a hátsó szándék.

Noha szerette a családját, képtelen lett volna visszatérni Mitra dadus és a szülei szigorú felügyelete alá, és bár utálta, hogy ilyesmire szorul, hálás volt, hogy van még valaki a szülein kívül, aki megmentheti.

– Köszönöm – mondta, de annyira összeszorult a torka, hogy alig jött ki rajta hang.

Ira elmosolyodott, és fölállt, pár másodperc múlva pedig az ügyvéd is követte a példáját.

– Beletelik néhány órába, amíg elintézzük az óvadékot, de hamarosan kikerül innen – mondta a férfi.

A lány nézte, ahogy az ő ajtót nyit, a két látogatója pedig kísétál.

– És Aster – szól még vissza Ira a válla fölött. – Ne aggódj olyan sokat. Minden a helyére kerül. Ezt megígérem.

Miközben az ő visszavezette a cellájába, a lány úgy kapaszkodott a főnöke szavaiba, mint valamiféle mentőövbe.

WHY'D YOU COME IN HERE LOOKIN' LIKE THAT

Tommy Phillips öt perccel később érkezett, mint ahogy tervezte, de még így is elég korai volt ahhoz, hogy elfoglalhassa a szinte teljesen üres bár legsötétebb, legfélreesőbb boxát. A városban, amelyet az ambiciózus túlteljesítők hajtottak – akik annál sikeresebbnek érezték magukat, minél elfoglaltabbnak tűntek –, csupán néhány turista lézengett ebben a bárban, akik az Instagram-oldalukat akarták feldobni Hollywood egyik hátborzongató zugával, illetve a legyőzött benyomást keltő törzsvendégek, akik nemcsak hogy vesztettek, de nem is voltak hajlandóak részt venni a versenyben.

Körülbelül három óra múlva felváltják őket azok a munkából jövő harcosok, akik a megégett pattogatott kukorica szag és a folyamatosan szóló zenegép ellenére is betérnek, hogy olcsó italhoz, könnyűvérű nőkhöz és egyéb bűnös szórakozáshoz jussanak, amely egy kicsit ellazítja őket.

Tommy élete nem volt ugyan valami mesébe illő, de legalább azt a bizonyos kilenctől ötig tartó poklot sikerült elkerülnie.

A fiú elhelyezkedett a piros műanyag ülésen, és rendelt egy sört a pincérnőtől, aki kacér pillantást vetett rá, ám ő ezt nem viszonozta. Egy hónappal ezelőtt még habozás nélkül a lányra villantotta volna azt a szívdöglesztő mosolyát, amely legendásnak számított az oklahomai középiskolájában, de amióta Madison Brooks eltűnt, a pletykalapok pedig teljesen rászálltak a statiszta szerep miatt, amelyet az ügyben játszott, Tommy elfordította a tekintetét, ha egy csinos lány flörtölni kezdett vele, és megvárta, hogy továbbálljon.

A szerelmi élete romokban hevert, a nem létező szexuális életéről nem is beszélve.

Los Angeles többi lakójához hasonlóan ő is alig várta a száraz évszak végét.

Tommy a bejáratra szegezte a tekintetét, mert nem akarta elszalasztani Layla érkezésének pillanatát. Noha gyakran váltottak üzenetet, már egy hete nem látták egymást. Ez alatt az egy hét alatt Los Angeles lángra lobbant, ők pedig végignézték, hogy a barátjukat gyilkosság vádjával elhurcolják.

Néhány perccel később, amikor kinyílt az ajtó, és Layla apró, feketébe öltözött alakja belépett a fényből, Tommynak elég volt egyetlen pillantást vetnie platinaszőke hajára, szürkékék szemére és sápadt arcára, hogy rádöbbenjen, a legkevésbé sincs túl rajta.

Bezzeg a lány már rég túl van Tommyn.

Nem mintha lett volna min *túl* lenni. Az a csók egy egyszeri dolog volt; arról nem is beszélve, hogy tudomása szerint Laylának pasija van. Csakhogy hiába próbálta elfelejteni azt a csókot, képtelen volt rá.

A lány megállt az ajtóban, és körülnézett a helyiségben. Végül úgyis megtalálja majd, de Tommy nem siettette a dolgot azzal, hogy felhívja magára a figyelmet. Ritkán adódott alkalma arra, hogy észrevétlenül megfigyelhesse a lányt – aki most egy kicsit elveszettnek és bizonytalannak tűnt a megszokott szarkasztikus és hetyke önmagához képest –, a fiú pedig olyan hosszú ideig akarta élvezni a látványt, amilyen hosszú ideig csak lehetett.

– Te aztán tudsz helyszínt választani, Tommy. – Layla letette a táskáját, majd beült mellé, a fiú pedig igyekezett nem látványosan megbámulni, ahogy a ruhája fölcsúszott a combján. Ha a lány bábázkodáson kapná, képes lenne elevenen felfalni őt. – Nem ennek a bárnak a hűtőjében találták meg annak a színésznőnek a műanyag dobozokba csomagolt testrészeit?

– Az még a hatvanas években történt. Azóta már felújították a konyhát – felelte Tommy,

akit tökéletesen hidegen hagyott a hely rettenetes múltja.

Layla kétkedő tekintettel nézett körül.

– Úgy tűnik, mást nem is nagyon újíttak fel.

A pincérnő meghozta a sört, Layla pedig rendelt egy kávé. Amikor kettesben maradtak, a lány Tommyhoz fordult.

– Ez a csaj a szemét forgatta rám?

– A borraivalólól függenek – felelte a fiú, majd vállat vont. – Egyébként nem érted még el a koffein kvótádat?

Layla rápillantott a telefonjára, aztán letette maga elé az asztalra.

– Nem azért hívtalak, hogy a kávéfüggőségemről társalogjunk.

Tommy elfojtott egy mosolyt, és belekortyolt a sörébe. Laylának nem volt türelme csevegni, ezt már aznap megtanulta, amikor először találkoztak, ő pedig elkövette az a hibát, hogy megpróbált beszédbe elegyedni a csini szőkeséggel, aki acélkék Kawasakival érkezett az Unrivaled Nightlife interjújára. Az a találkozás nem sült el valami jól, akkoriban azonban Layla Astert is utálta, most pedig mindent megtett, hogy megmentse.

Tommy az asztalra támasztotta az alkarját, és közelebb hajolt a lányhoz. Ideje, hogy abbahagyja a fantáziálást egy olyan kapcsolatról, amely sosem fog létrejönni, és a jelenlegi találkozóra koncentráljon.

– Még mindig nem engednek be Asterhez. – Layla felsóhajtott. – Ki hitte volna, hogy a megyei börtönbe nehezebb bejutni, mint felkerülni Ira klubjainak VIP-listájára? – A lány elfintorodott. – Arról nem is beszélve, hogy Trena tutira többet tud, mint amennyit elárul, de minden alkalommal, amikor felhozom a témát, valahogy kidumálja magát. Mintha ki akarna zárni az ügyből, és fogalmam sincs, miért. Talán emlékeztetnem kellene arra, hogy én adtam neki a tippet Ryan Hawthorne-ról.

– Nem adja ki az infóját, mert nem akarja, hogy megelőzd, vagy hogy mondjátok ti, újságírók.

– Tommy nézte, ahogy a lány elgondolkodva láthatatlan karikákat rajzol az asztal tetejére kékre festett körmeivel. Nem Trena volt az egyetlen, aki titkolózott; Layla is elhallgatott valamit. A telefonban még ragaszkodott ahhoz, hogy a fiú hagyjon ott csapot-papot, és azonnal találkozzon vele, most azonban, hogy itt ültek egymással szemben, úgy viselkedett, mint aki megbánta a döntését, vagy ami még rosszabb – vívódik, hogy megbízhat-e benne.

Layla beszélni kezdett, aztán amikor a pincérnő meghozta a kávéját, elhallgatott, amint azonban a lány ismét hallótávolságon kívülre ért, visszafordult Tommyhoz, és folytatta.

– Megmondtam neki, hogy nem írok többet erről. Leszálltam a témáról, annak ellenére, hogy a számaim rendesen megzuhantak emiatt. A hirdetők kihátrálnak, és ez elég rosszul érint anyagilag, mégsem tudnék tiszta lelkiismerettel írni a témáról, mivel biztos vagyok benne, hogy Aster ártatlan. – A lány büntudatos tekintettel nézegette a kávéját. – Nem kellett volna kipoztolnom a képeket, amelyeken Ryannel csókolózik. Ezzel ráirányítottam a zsaruk figyelmét, ők pedig túl lusták ahhoz, hogy tovább nyomozzanak.

Tommy alig hitt a fülének.

– És azok a képek, amelyeket rólam posztoltál ki?

Ha bocsánatkérésre várt, csalódnia kellett. Layla hátradőlt, karba fonta a kezét, és egyenesen a szemébe nézett.

– Ha jól emlékszem, nem haboztál kihasználni a tizenöt perc hírnevet.

Tommy érezte, hogy előnti a düh. Senki nem tudta úgy kihozni a sodrából, ahogy Layla. Néhány másodpercnyi feszült csend után azonban sikerült némileg lehiggadnia, és rájött, hogy a lánynak több szempontból is igaza van. Ezt azonban sosem fogja beismerni neki.

– Akkor miért nem írsz a védelmében? – kérdezte Tommy abban a reményben, hogy témát válthat, mielőtt a lány faképnél hagyja, vagy valami még rosszabb történik. A megoldás, amelyet felvetett, egyértelműnek tűnt számára. Ha neki lenne egy blogja, ő ezt tenné, és akkor is erre az álláspontra helyezkedne, ha interjút készítenének vele, nem mintha olyan gyakran előfordult volna vele ilyesmi mostanában.

Miután Los Angelesbe költözött, hogy megvalósítsa az álmát, és betörjön a zeneiparba, Tommy hamar rájött, hogy nehezebb dolga lesz, mint gondolta. Az oklahomai kisvárosban az előnyös külső és a tehetség elég volt ahhoz, hogy kitűnjön, de egy olyan helyen, ahol szinte mindenki már-már nevetségesen gyönyörű, és arra törekszik, hogy vagyonra és hírnévre tegyen szert, ennél többre volt szükség. Így aztán amikor Madison eltűnésének híre ment, Tommy habozás nélkül kihasználta a lehetőséget, hogy megmutatkozzon a rivaldafényben. Akkoriban még azt hitte, hogy Madison egyszerűen csak visszavonult egy időre, és hamarosan megint felbukkan, arra viszont nem számított, hogy megtalálják a lány véréát a Night for Night teraszán, arra pedig még kevésbé, hogy Astert a bűncselekményhez fogja kötni a véres ruhája.

Layla belekortyolt a kávéjába. Undorodva elfintorodott, de aztán mégiscsak ivott belőle még egy kortyot.

– Látszik, hogy nem olvasod a blogomat – mondta, majd visszatette a csészét a kistányérra.
– Különben tudnád, hogy az Aster védelmében írt bejegyzésem halálos fenyegetéseket eredményezett. – A lány fejcsóválva emlékezett vissza.

– Mindenki a könnyű célpontokra hajt. – Tommy nézte a vonakodva bólító Layla finom vonásain végigfutó érzelmeket.

– Astert pechére nagyon könnyű utálni. Fiatal, gyönyörű, egy kicsit fellengzős...

– Egy kicsit? – Tommy azonnal elszégyellte magát, amint kimondta a szavakat. Aster most nagyon nehéz időszakon ment keresztül, nem volt helyénvaló szurkálódni vele, még akkor sem, ha egyébként helytálló megállapítást tett. – Ez egyébként mindenkire igaz. Ha az ember nyilvánosság elé lép, vagy ami még rosszabb, úgy lép nyilvánosság elé, hogy ragaszkodik a meggyőződéséhez, számítania kell arra, hogy rászállnak.

– Tapasztalatból beszélsz? – Layla fölvent szemöldökkel nézett a fiúra.

Tommy vállat vont, és miközben belekortyolt a sörébe, visszaemlékezett, hogy mi mindent tettek vele – a gyűlölködő tweetek, a kocsija felhasított gumijai – csak azért, mert ő volt az utolsó, akivel együtt látták Madisont. Az internet volt a legijesztőbb bíróság mind közül. A csőcselék-mentalitás itt mutatkozott meg a leghevesebben – a vérmes fotelharcosok bárkit képesek voltak elítélni pusztán hallott dolgok alapján. Tommy szerencséjére az őrjöngés végül alább hagyott, de csak azért, mert a gyűlölködők új célpontot találtak Aster személyében.

– Nézd – mondta Layla. – Az utáljuk Aster Amirpourt klub korábbi elnökeként megértem a dolgot. Most azonban segíteni akarok neki. Egyrészt azért, mert ártatlan, másrészt pedig azért, mert így helyes.

Tommy figyelmesen nézte a lányt, aki igen furcsán viselkedett. Gyanakvó volt, és szándékosan kerülte azt a témát, amelyet elméletileg meg akart beszélni vele. Noha a fiú azt kívánta, bár csak az egész csupán ürügy lett volna arra, hogy a lány találkozzon vele, nagyon jól tudta, hogy nem erről van szó. Layla nem az a szemérmesen flörtölős típus. Ő volt a legszókimondóbb lány, akivel Tommy valaha találkozott, legalábbis általában. Most szemmel láthatóan némi noszogatásra volt szüksége, még akkor is, ha ő kezdeményezte a találkozót.

– Szóval, milyen bizonyítékot találtál? – A fiú hátradőlt, és várta, hogy Layla kiterítse a lapjait.

A lány egy rezignált sóhaj kíséretében kivette a táskájából a csomagot, és Tommy elé tolta. A fiú Layláról a csomagra pillantott, aztán olvasni kezdett.

2012. március 14.

Ma majdnem elárultam magam a suliban. Vagyis el is árultam, de mivel csak Dalton előtt, nem lett belőle akkora baj, mint amekkora lehetett volna, mert mindenki tudja, hogy Dalton nem olyan fontos, hogy bárki hallgasson rá.